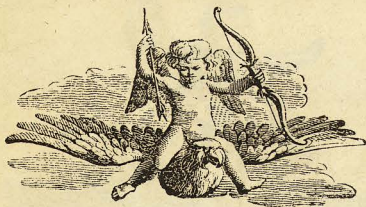

HUWI LAULUJA

HÄMEHESTÄ.

HUWI-LAULUJA

HÄMEHESTÄ.

*Lennä, laula, lehti löyhä!
Suomen soiton keino köyhä.*

I:nen Vihko.

HELSINKISSÄ, G. O. WASENIUS, 1842.

Imprimatur:

J. M. af Tengström.

Esipuhe.

Omaa huonouttamme huolimata, olemme rohjenneet näitä itte-opetuita ja, ilman pitempää tarkoitusta, vähittäin laaittuja Lauluja yhittää ja ränträyttää, Nuorisolle mieliwietteiksi. — Toiwoen oppinneitten näisä ei wirheitä hakewan; waan paremmin täywellisempiä toimittawan; pyyämme, nöyrimmästi, päästä liijon moittimata.

Janakkalasta 15:nä päivänä Marras
kuuta 1841.

KUSTAA PATURI.

Silan Mies.

G. SILEENI.

Seuralunnan Luffari.

N:o 1.

Huwituksien arwo.

Sattu pännä piwohoni,
Siipi-sulka formihini;
Kupes' kynä kyntämähän,
Huwi-wirttä wiertämähän.

Niin se henken' hetkutteli,
Innosani ilmoitteli,
Kuinka wanha Wainämöinen,
Esi-isämme iloinen,

Otti soiton formillensa,
Laati laulut nuotillensa;
Riemulla hän runoeli,
Heimoansa huwitteli.

Sepä sattu spämmeeni,
Saatto riemun rinnoilleni,
Baati soiton formilleni,
Slo-kumun korwilleni.

Yhtykämme yksin-mielin,
Itte kukin, omin kielin,
Esi-isäin entisihin,
Kaunisihin tapoihin!

Jos on joukko weikkasia,
Tahi nuoita neittosia,
Poulakamme lystiksemme,
Runoilkamme riemukksemme!

Tuosta tanssi alkanneepi,
 Ilo-leikki liemunneepi;
 Niin ne vanhat, nuorten tanssa,
 Hetken hyppii iloisansa.

Kuinka kaunis katsellamme,
 Dmpi seurass' ollessamme!
 Kun waan wirhit wälttänämme,
 Tsjon tawat wiljelemme.

Tuopa kaswon kartuttaapi,
 Ystävyyhen yhistääpi;
 Wihan-nuolet nukuttaapi,
 Rakkauden rakentaapi.

Rakkaus on onnellinen,
 Seurassamme sopiwainen;
 Siweyell' syleiltynnä,
 Wiatonna wiljeltynnä.

N:o 2.

Kirwiäiselle.

Ison ääni, ihanainen,
 Intohoni ilmeystyi,
 Kun tuo lintu, laulawainen,
 Laaksohimme lähestyi.

Katso! kuinka, forkialla,
 Lentelee ja laulelee;
 Lempiällä laulamalla,
 Korkehinta kiittelee.

Koska ensin äänes' kuulin,
 Wielä warsin nuorena,

Enkelitten lauluk' luulin,
 Kemähännä kauniinna.

Eiä wäsy weisaamasta!
 Korwani su'a kaipaawat;
 Eiä lakkaa laulamasta!
 Silmäni su'a seuraawat.

Laula, laula, lintuiseni!
 Lennä ylös pilwihiin.
 Kantamahan kiitokseni
 Luojan tykö, tairwaisiin.

Terwe, sieltä tultuasi,
 Pohuttamaan luontoni!
 Sieltä, alas astuissasi,
 Tlahutetaan intooni.

N:o 3.

**Nuoren neiton hyräilemisiä,
 Suwella.**

Neitto nuori, naurawainen,
 Toiwon-taimi, tanssaawainen,
 Ittekseni iloitsen!
 Laulelen ja leikkitsen.

Linnun kauniin äänen kuulen!
 Enkelitten lauluk' kuulen;
 Kaunis, kesä ihana!
 Nyt on riemu-juhlanan. — —

Puitten lehet lehoittaawat!
 Kiitokshehen kehoittaawat,
 Yrtti-tarhat ylpivät;
 Linnut laaksois' laulaawat.

Namu-rusko ruskottaapi,
 Terweisiä toivottaapi;
 Riemun-rusko ruskottaa,
 Poskiesani punoittaa.

Sloa on innoissani,
 Rakkautta rinnassani;
 Nyt on luonton' lempiä,
 Sehkuwa ja hempiä.

Nautittamme nuoruuttamme!
 Rakkauell' rinnoissamme;
 Shanalla ilolla,
 Runсахalla riemulla!

Banhuus vielä läheneepi,
 Nuoruus poses pakeneepi;
 Talwi tuolta lähenee,
 Suwi poses pakenee.

Nuoruus neittosenki jättää,
 Ukollensa antaa kättä;
 Tuuta-lulla tuleepi,
 Koska wuosi kuluupi.

Nuoruus kerta katoapi!
 Banhuen, sen wuoet tuopi.
 Murheella sit' muistelen;
 Kauneuttan' kaipailen.

Waiikka kukka, kaswawainen,
 Ompi oiwa ihanainen;
 Pohja-tuuli puhaltaa
 Kauniit lehet kufalta.

Naima-wuoet neitto waiwaa!
 Koi se syämmessä kaiwaa — —

Jos ei neitto naijak waan,
 Rakkauell' runnellaan.

N:o 4.

Nuoren-miehen elämästä.

Poikaen porwessa tahon mind laulaa
 Wapauestamme. Keستانneenkö kaula?
 Herroitji ittiamme huutaa;
 Soisinki olewan nyt suuta! — —

Poikana, permannolla, polskansakki potkii —
 Wiina-päissä wanhatti — sinne tänne sotkii;
 Nauruksi nuorille, nuo koittaa —
 Poikaen-parwi aina woittaa.

Nuorempa miehen elon-muisti aina — —
 Nainneet nainnehensa, koska surut painaa,
 Kaiwatesa kultaista aikaa;
 Sota he syämmestä kaipaa.

Kuin ilkee waimo se wihoissansa ahytkää,
 Niin äijä ärtynnyt pauhaapi ja päyhkää;
 Nuijana nyrkiänsä nostaa,
 Solla hän tora-sanat koostaa.

Pojat waan elääwät suosiolla aina — —
 Nauru-suulla neittonen lintuisena laulaa;
 Rakkauest' raukeneepi raukka!
 Poika on kultanen; ei haukka.

Poikaen olo on onnellinen aina — —
 Nuorta, naimatointa, surut ei saa painaa.

Poikana huuvamma waan hurraa;
Huutakamme huikasti hurraa!

N:o 5.

Kihlajaiset. *

(Tapaus. Kuvaeltunna.)

Sulhainen.

Kuules, sulta Sukkoni,
Mun rukoukseni!
Huojenna sä suruni,
Ja huokaukseni!

Äiti.

Kyllä aivan auttaisin,
Jos tehä taitaisin;
Surut sulta saattaisin,
Ja murheis muuttaisin.

Sulhainen.

Kyllä Muori murheeni
Suur' hellät huojentaa,
Jos waan käen käteeni
Sen oman ojentaa.

*) Ensikerran laulettu, tytön kihlajaisissa. Sulhais-joukon ystävää, aamu-puolella astuu muuan joukko sisään, oumoisia waatteissa, yts' kantain kuusi-närettä, jossa palaa kynttiläitä. Tapaus käypi laulain, ja muistutus sanain mukaan.

Äiti.

Kyllä käen ojennan!
Jos sillä surusi,
Huokaukses, huojennan;
Ja muutan murheesi.

} antain kättä, ja pi-
kään käestä kiini.

Sulhainen.

Elä muutam Sukkoni
Sun lupauksesi!
Mutta muutam murheeni,
Sun hywyhestäsi!

Äiti.

Sano, sano, selvästi!
Mik' ompi murheesi?
Huojennan ki helposti
So sinun surusi.

Sulhainen.

Jos ma tohin lausua,
Niin naisin neittoisen;
(Pelkäilenki puhua)
Suur' — Sukon tyttären.

Äiti.

Tyttären' ei raijakkään
Miel' kankait' kutoa;
Kuinkas noist' on naijakkään?
Ei millään muotoa!

Sulhainen.

Tyttären' on taitama!
Sen kyll' jo silmäisin;

Ruin sen oisit antawa!
 Waikk' ihte kehreäsin. (Käyp' pyörään kiini).

K i t i.

Paljon vielä puuttuisi,
 Ja paljon miel' on pois;
 Ehkä mieles' muuttuisi,
 Tot' en mä suinkaan sois'.

Sulhainen.

Kuinkas mieli muuttuisi, } ewittäin
 Eht' iloitesansa? } täsiänsä.
 Kuinkas syän suuttuisi, } painoin täsiänsä
 Suur' rakastaisansa? } rintaansa.

K i t i.

Lapsoiseni, lausu nyt:
 Mit' ompi mielesi?
 Tos on luontos' lämminnyt,
 Tuoll' rakkahalle? } Dottain, täällänsä, Sulhaista.

Sulhainen.

Täs' on merkki minulta, } Astuu morsiammensa
 Sinetiksi sull'; } luokse; ennen jo asiat
 Että saisin sinulta } hovin puhuttua, vis-
 Sun syämmeä mull'. } tää suuta, ja hälle
 } formutusen työntää.

P u h e = m i e s.

Teille onnen toivotus, } Untain kättä
 Elämähellenne! } Sulhaiselle.
 Minnoillenne rakkaus, } Muuttain kätensä
 Syämmihellenne! } Morsiammelle.

N:o 6.

Hää-Laulu.

Näin nyt, ukot uroiset!
 Näitä häitä juuwaan;
 Näin nyt, akat arwoiset!
 Toista aina tuuwaan:
 Hurraa huutaawat,
 Raikki iloiesansa;
 Heijaa hyppääwät
 Kahen jalan kanssa.

Milkun-wiulun soittajat
 Sännet kiinnittäwät;
 Parastansa koittaawat,
 Kaarta hybridtääwät:
 Hurraa huutaawat etc.

Smpi-parwi, iloinen,
 Pyrkii permannolle;
 Poika joukko, riemuinen,
 Astuu laattialle:
 Hurraa huutaawat etc.

Siihen sitte yhistyy
 Vielä wanhat kanssa;
 Tanssaamahan Wirkistyy
 Warsin warpaillansa:
 Hurraa huutaawat etc.

Morsiamme hemottaa
 Sulha-puuvuhsansa;

Koko seuran kaunistaa
Someuellansa:

Hurraa huutaawat etc.

Neitot katsoo, toivolla,

Morsiammen päälle;

Että joutus, onnella,

Dma-wuoro heille:

Hurraa huutaawat etc.

Nyt on tila tanssia!

Baikka mitä laija;

Nyt on aika lauloa!

Kiwan oiwa lailla:

Hurraa huutaawat etc.

Näin nyt nuori Emomme

Neittyhtensä jättää;

Näin nyt nuori Ukkomme

Poikuutensa päättää:

Hurraa huutaawat etc.

Elon aamu, alkawa,

En nyt eesänne!

Cedin ilo, ihana,

Ilkoon osananne!

Hurraa huutaawat etc.

Niin kuin pilven pisarat,

Tähet taiwahalla,

Niin on lufemattomat

Onnet elon alla:

Hurraa huutaawat etc.

Säitä taafen toiwotaan

Nähdä, sekä kuulla!

Niisä aina riemuitaan

Syämmellä, suulla:

Hurraa huutaawat etc.

N:o 7.

Uskon wihityn Awio-parin huokaus.

Uskon toimi, taiwaallinen,
Yhteen meitä yhisti;
Liiton-site, woimallinen,
Wakuutti ja wahwisti.

Cedin elo, onnellinen,
Mieleheni muistuuپی;
Elon-aamu, alkawainen,
Slahuttaa intooni.

Paradiisi, paistawainen,
Syämmesän' syntyyپی;
Luonnon tähti, loistawainen,
Täällä toiwon täyhtääپی.

Rakkaus sen rakentaapi,
Toiwon syämmelleni;
Kintan' huokaa rakkahasti,
Palaa puolifolleni.

Elon alla, alkawalla,
Tahon tahtoos' tytyä;
Elon että surun alla
Rakkaues' ppyhä.

Niinkun näkymättömästi
Yksi omپی olomme,
Niin me kahen, nähtämästi,
Sitä samaa seuraamme.

Ohkä K a l m a eroittaapi
Täältä yhteytemme,

Tuolla, taasen, tapaammeki
Tuonela'ssa tuttumme.

N:o 8.

Nuoruun kaipaus.

Ilo, muoto, mieli,
Omistajana!
Liikunto ja kieli,
Toistajana!
Nuorisolla, riemuvalla,
On se luonnon omaisuus,
Kuin on taitvas alla
Danen kuvaus.

Omnellista aikaa!
Nuoruuesfani;
Syämmeni kaipaa,
Muistellesfani,
Sitä aikaa, jota kaipaa
Kaikki, vanhuuesfansa;
Eipä ilo kaimaa
Kasitukfissa.

Pois se riemun helle
Tähty minušta,
Kuin on Nuorisolle
Itte luonnošta:
Istutettu, lahjoitettu,
Rinnat täysi riemua!
Koko hahmo hehtuu
Ulos iloa.

Ilo pojes kulki,
Ujan juoksu'ssa;
Dnen säteet kulki
Multaan paisteensa.
Heijaukset, humitukset,
Kaikki on jo kaonnut!
Kiemu-liikutukset
Uneen nukkunut.

N:o 9.

Hauwan synty syämmissä.

Kah kuin hauta, hiljaisuuesfansa,
Surullisiin syämmiin,
Ujwan kolkoll' kammiollansa
Mukeneepi ahtaisiin!

Kah kuin toiwon taimi, taitettunna,
Kaunis, ompe katkaisu!
Muusun-rusko, mustak' muutettunna,
Murehelta murrettu.

Kah kuin aamu-rusko, riemuifesti,
Mennehitä muistuttaa!
Ehtoon henki huokaa hiljaisesti,
Luontoani lohtuttaa.

Kah kuin surullinen syämmeni
Sanoo näin, nyt suruisaan:
"Sammu, sammu, kerran kyattiläni!
"Murta majaa, murheisfan'!

N:o 10.

Mathilda.

Rikhardi Ruhtinas, sankari suuri!
Luonnoſtan' leijona lewotoin,
Meneepi myrskyhiin sotimaan juuri;
Maailman menoissa murheetoin.

Rukkainen, funniass' fuoistawa,
Mathilda, maailmass' mainittu,
Kaikilta kauniimpi katseltawa;
Waan henkellisille hankittu.

Mathilda, maailmaan mennäksensä,
Ubedissalta anebelee:
Hauwalle pyhälle päästäksensä.
"Kernaasti!" toinen jo henkeäilee:

"Ah! ettäs fukisit funniassa,
"Mahtaisit maailmass' matkustaa!
"Kussa wiel', kielessä wiekkahalla,
"Sankarit syäntäs' ahistaa.

"Sillä, sun filmäis laupeutta,
"En saata, suullani, sanoa;
"Enkä, sun luontosi lempeyttä,
"Tajajakaan, kielessän', kehua."

Kotninki astuupi aluksehen,
Mathilda, murheella mukahan,
Katsoopi kaipaawast' Luostarihin;
Waipuwat altojen waltahan.

Rikhardi Ruhtinas, sankari suuri!
Mathildan weli, se werratoin,
Sisartans' suojeli rakkahast' juuri;
Tot' oli, onnestaan, lewotoin.

Ennen kun Rikhardi, Englannista,
Maailman myrskyhiin matkusti,
Kaikwat kellotkin Londonista;
Uluſta alloillen ajeltiin — —

Ukkoisen ilma, nyt uhkaawainen,
Kaukana kaikkuu alkaapi;
Malek-el Udeli, myrskywäinen,
Wankiksi sankarit salpaapi.

Malek-el Udeli, miekallansa,
Sankarit suuretki sortaaapi;
Werrattomallakin woimallansa
Muhkeat muurittin murtaaapi.

Maleki, Mathildan nähtyänsä,
Säikäyksellä jo seisahtui!
Puottipa kalpan pois käestänsä;
Sankarin luonto nyt laakastui.

Rakkaus, suuri ja raatelewa,
Malekin miekan nyt masentti;
Kaikkia kansoja kaatelewa,
Tsfensä ilmaſta alenti.

Malek-el Udeli, sankari suuri!
Mainittu maailmass' mainioks',
Mathildan syäntä ahistaa juuri,
Anelee häntä jo awioks'.

Malek-el Udeli alustelee
Kalliita wankia suljettaa;
Laiwanki wahwasti warustelee,
Suurella surulla suljettaa.

Malekin linnahan loistawahan
Kalliit wankit nyt kulkeewat;
Hopeasta, kullasta, hohtawahan
Thilda ja Kotninki tuleewat.

Suuressa surussa, sankaritkin
Malekin howissa huokailee;
Uina ne waaroiissa ankaratkin
Malekilt' armoa anelee.

Pelto ja hämmästyks, haikiampi,
Wankien syämmet wankittee;
Mathilda, waiwoissa waikiampi,
Henkensä heittää jo hankittee.

Malek-el Udeli, arwollinen,
Luonnostans' laupias, lempiä,
Soassa miesi ja miehuullinen,
Mathildan henkelle hempia.

Rukouksilla rakkahimmilla,
Maleki Mathildan wallottaa;
Kääntymyksen myös lupauksilla
Mathildan mielen jo taimuttaa.

Europaan laimasto, laineihilla,
Kaukana kotia kulkeepi;
Mathilda, kynnell' katkerilla,
Silmänsä kiini jo sulkeepi.

Heitetty, hyljetty ystäväisiltään,
Jätetään Jerusalemihin;
Unhoitettunna jo uskowaisiltään,
Mathilda waipuupi murheisihin.

Birtana wuotaawat kyyneleet juuri,
Kuumina, katkerat poskilla;
Thildamme räntyyppi, raukka! tässä juuri,
Malek-el Udelin haualla.

Kaatunnut kukkanen! hauwan päällä,
Muotonsa multahan peittänyt;
Kukkunnut ompi jo Thildamme täällä!
Herralle henkensä heittänyt. — —

N:o 11.

Hyljätty hylkää hylkääjänsä.

"Kuusut kauniit, liljuin lehet!
"Kaunistetut kasteelta;
"Kukat, kaikkein ihanaiset!
"Kaunihimmat koolta,

"Olkoon sulle morsias pu!
"Uskotoinen ystävä;
"Eikä kuwas' koskaan nuku
"Powešani, polttawa.

"Kuwas' ompi kuwattunna
"Syämmeeni, loistawa;
"Muotos' ompi muo'ottunna
"Powešani, paistawa.

"Rakastannut, eläisäni,
 "Olen aiwan armaasti;
 "Rakastan, miel' kuoltuani,
 "Su'a, rautka! rakkaasti.

"Wiela soisin, kuoltuani,
 "Henkelläni, henkeäsi!
 "Estää waarat, eläisäsi,
 "Barjollani warjoasi!

"Kaonnut on ystäväni!
 "Kaiken kewään suuteli;
 "Waan kuin sai mun sydämmeni,
 "Käsiän tullen katoisi.

"Kustan etsin? kustan löydän
 "Uskollisen ystäväni?
 "Kyllä löydän! kyllä tie'än
 "Kuolemasa löydävän!

"Terve, tuoni! tultuasi,
 "Etä hyljää minua;
 "Ota minua syliihisi!
 "Itse toivon sinua.

"Weisaele, kaunis wirta!
 "Morsias:weisu minulle;
 "Weisaele, wiela kerta!
 "Sitte tulen sinulle.

"Hyljättyinä, helmahasi,
 "Waiwun rautka, waiwun näin:
 "Syfättyinä syliihisi,
 "Kerran katson kultaan? päin!"

Lähtö:wirren weisaeli
 Lempiaesti lintuiset;
 Hywästä-jätön huokaeli
 Wirran kauniit kuohuiset.

Mato musta, lehen alla,
 Ruusun kauniin raateli;
 Wiekkahalla kalwaamalla
 Kukan maahan kaateli.

Rakastaja raatelema!
 Armahast' on alloisä;
 Ennen rakas rakastama
 On jo kosken kuohuisä.

N:o 12.

Wilhelmi ja Emma.

(Mikaeltu.)

Sen ihanaisen Emman saan
 Nyt nähä, suloisimman!
 So murtuwan, juur' murheisään,
 Sen kaikkein kaunihimman!

Hän uskotukseen uhraisi
 Suloisen sydämmensä;
 Sen pettäjälle tuhlaasi — —
 Nyt itkee, itteksensä.

"Ja, waikka warsin uskotoin
 "Eä, Wilhelmini, liennet?"

"Sull' sydämmen' on turwatoin;
"Sen kumminkin sä tiennet!

"Kylläpä kärsii, murheissaan,
"Sun Emma' elämänsä;
"Ja, turwatoinna tuskiisaa,
"Nyt itkee itkävänsä.

"Kyll' lupaisit, juur' lujasti,
"Mull' uskollinen olla;
"Ja wannoit, warsin wahvasti!
"Täi kuullaan tuomiolla.

"Mun morsias-sänkyn' kylmä lie,
"Sun julmuutes' mun waiwan';
"Ne, murheella, mun hautaan wie —
"Suur' ankaraasti aiwan.

"Jo kaikki mustat' muuttuawat!
"Silmisfain sumeheksi;
"Kuin kuultelen, niin huutaawat
"Wua "mullan morsiameksi."

"Jo Enkeleitä, joukottain,
"Nyt yltä ympärillän',
"Jo tuhansi ja saottain,
"Nyt saawat nähä filmän'."

Jo kessot kauniist' kuuluupi
Nyt soivan, suruisesti:

Ett' Emma n maja muuttuupi
Suur' hautaan, hiljaisesti.

Kuin kulkainen hän lankeisi,
Myrskyltä murettunna;
Ja rakkahana raukeisi,
Kaikilta kaimattunna.

Taas Wilhelmi se kirkolle
Nyt kulki toisen kanssa,
Wiemään tuonnek wihille
Wiel' wäärän morsiamensa.

Waan paarin-puiten päällä nyt
En arkku aukaistunna,
Eiin' kaunis Emma, kylmennyt,
En muoton' muuttannunna.

Täs' Wilhelmi nyt seisahtui!
Ei käynnyt etemmäksi;
Kaikk' maailma jo mustettui,
Sen filmis', pimiäksi.

Hän tunsi tuskan tunkewan,
Ja putois' polwillensa;
Näin Wille nähtiin lankeewan,
Kumarten, kaswoillensa.

Ei suulla saata sanoa
En Willen waikutta;

Ej taira kieli puhua,
Sen suurta surkeutta.

Yks' huuto kuului haikia —
Hän, waiwasansa, waipui!
Näin loppui waiwa waikia,
— Hän paarten päälle taipui.

Näin hautaan, wasta, annettiin
Se täällä toivotettu:
Kuin Wille, wiereen, kannettiin;
Se Emma n omistettu!

N:o 13.

Alfred ja Amanda.

Kuin kuukin on tähiltä pöritettyinä,
Niin yksinään loistawa, ylennettyinä,
Amandaki, seurasia sisaritten,
Waan loistaapi keskellä kukkasitten.

Kuin kirkosta'in kopia kulkivat kansa,
Amanda waan kuulikin kauneuttansa;
Kokaisen Amandalta aunehtiwan,
Kaikkein hän kuulikin kaehitiwan.

Sa oliki paremmin puettettunna,
Kuin kalliilla kiviällä kirkastettunna

Se Kotninki, tyhriimpi puwusansa,
Amanda waan kalliissa kaapusansa.

"Ah! kellenkä onni, se koittannek' ferran?
"Ah! kustahan löydän, Amandani werran?"
Näin äitiki iloissa, ihteksensä,
Kasteli lauseita, lystiksensä.

So sataki syäntä liekissä liehuu,
Ja rakkau'n-tuli se rinnassa riehuu,
Amandalle altiksi annettuna,
Rakkau'n unessa uhrattuna.

Alfredipa mainittu nuorukaisista,
Ja ihanin kaitista ihanaista,
Amandalle räytyypi rakkahasti;
Ja raukeepi, raukka, näin rakkahasti.

Alfredi Amandalle syäntäns' tarjoo,
Se seuraapi aina Amandansa warjoo,
Niin yrittikintarhassa, yksinänsä,
Amandan se luuleekin näkewänsä.

Alfredipa ryytimaan tarhassa, ferran,
Suruisiaan hän seisoo wiereessä wiran:
Niin pojusto-pensaassa, peitettyinä,
Amandanki kaswoilt' siell' tättettyinä,

Kuin wirrasa wirutti, kasteli kaswons',
Niin muisti Amanda myös mainitun muotons',
Ja kasteli kaunistu kumwaistansa,
Ihtekki, ihmeellä, muotoansa.

"Alfredi, Alfredi! (näin lausui Amanda)
 "Eäs' toistaa mahtaawat wirta ja ranta:
 "Se kylmyys, jonk' luet mun filmisän' juur',
 "Eie rakkauen tuli, sull' syttywä, suur'."

Alfredi se, innolla iloisemmalla,
 Jo karkaapi kohen; waan, kiiruhtamalla,
 Amanda taas, tawalla aamu-ruskon,
 Pakeni, ja jätti sill' epä-ruskon.

Alfredi se huusi Amandalle aiwan:
 (Kuin tunsi jo tykönsä tunkewan waiwan)
 "Amanda, Amanda! me kohataan wiel';
 "Amanda, Amanda! me tawataan siell'." — —

Amanda sai Alfredin kuoleman kuulla,
 Niin huusi Amanda, näin surkiall' suulla:
 "Alfredi, Alfredi! ah, alttarille
 "So soisin sua seuraawan pyhyhelle!"

Nyt kaunis Amanda kaikk' ylö'n waan antaa,
 Kuin kurjana kulkepi pitkin sit' rantaa;
 Hän huutaapi aina: "Alfredi on pois!
 "Ah, kuka? Ah, kuka? sen takasin tois!"

Näin päiwät pois kauneu'n kaswoista wiewät —
 Ja harvat jo jälill' Amandalle liewät;
 Huuto waan kuuluupi ryytimaassa:
 "Alfredi, sun tawoiton taiwahassa!"

N:o 14.

Kuutamolla fulkeissa.

Kuu on, fulkeisfani,
 Yöllä ystäwän!
 Walo, walwoisfani,
 Kaunis kynttilän!
 Himmiällä paistehella
 Maan ja meren walaisee;
 Loistoll' heliällä,
 Yöllä loistelee.

Laske aurinkoinen
 Lännen ääreheen,
 Eäs' tuli toinen
 Palwelukseheen,
 Aurinkolle, armahalle;
 Joka pojes pakeni.
 Lähimmäisillemme
 Lämmin läheni.

Kuu on kulkewainen — —
 Kuukaussa taas
 Muoton' muuttawainen,
 Tuolla taiwahass':
 Pitemmäksi, pimiäksi,
 Yöni muutti mustaksi;
 Ilon ikäväksi
 Saatto sumeeksi.

Tähet, taiwahalla,
 Katsella nyt saan,
 Noll' ihanalla;
 Waikk' en tie'ä waan
 Luekella, laususkella,
 Lukuansa laulella. —
 Tuonne taiwutella,
 Wirttan' weisaella.

Koska uusi koitto
 Taasen taiwaalla,
 Nouse luonnon loisto
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.
 Surua' sortu, murheen' murtu,
 Ilman kannella.

Talonpojan Laulu.

Talonpojan saaty, suurin Suomenmaa'ssa,
 Sitä minä pitän aina kunnia'ssa.

Aurassamme armo ja firweessemme kiitos,
 Toime'ssa ja työ'ssä on kunniamme liitos.

Talonpoika työ'rä se raataa ja wääntää,
 Kannot ja kivet hän kaataa ja kääntää.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,
 Korpia karkii, ja kyntää ja kuokkii.

Työllänsä talonpoikka ittänsäkin ruokkii,

Tälki-maineh.

Tässä wihossa olemme enimmittain laulaneet Rakkaudesta, jossa olemme wähin kuwailleet rakkauen luontoa, ja siinä siwussa tahtoneet näyttää mitkä onnettomat seuraufset rakkaus tuottaa, waromattomuudesta.

Miin kuin toiwomme, jos nämät laulut woittais jostaki mieli-suosioa, aiwoisimme, aikaa woittain, vielä toissafin ulos antaa.

K. P.

G. S.

Soitto-Opheet.

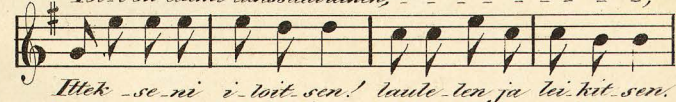
Allegro. N° 1. Huvituksien Arvo.

Andante N° 2. Kirviäiselle.

Allegro N° 3. Nuoren neiton hyvälempi. si.

Andante N° 4. Nuoren Mielen elämästä.

N° 5. Kiihlajaiset.

N° 6. Hää - laulu.

Weisataan kiini Luonnon suuren lapsukhaiset, yo.

N° 7. Askon vihityn Avio-parin huokaus.

Andante N° 8. Nuoruuden kaipaus.

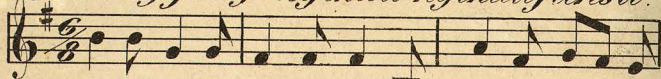

N° 9. Hawan syntä syömmessä.

Allegretto. N° 10. Matkilda.

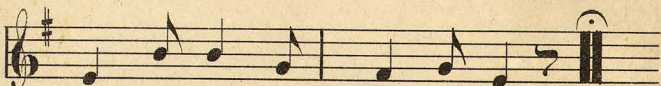

*Andante.**N° 11. Hyljätty hylkää hylkääjänsä.*

Kuusit kauniit, lil-juin le- höt! Kau- nis- te- töt

kas- teel- tu; Ku- kat, kaikkiin i- ha- nai- set!

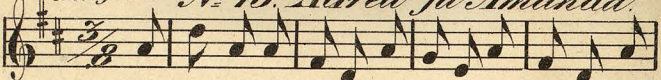
Kau- ni- hin- mat, ke- ol- ta.

Andante. N° 12. Wilhelm ja Emma.

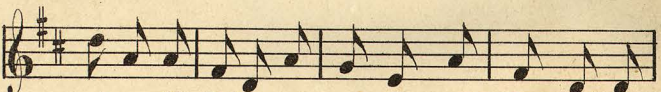
Sen i- ha- naisen Emmansa- an, jät- nä- hä su- toi- sin-

man! Jo murtuvan, juur- murhuissaan, Sen kaikkiin kaunihinman.

Allegretto N° 13. Alfred ja Amanda.

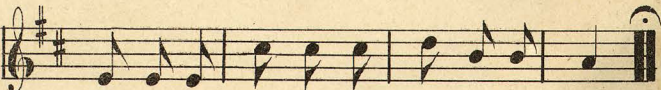
Kuin kukkin on tä- hyltä piiri- tet- tynnä, Niin

yksi- nään loista- va, y- ten- net- tynnä, A-

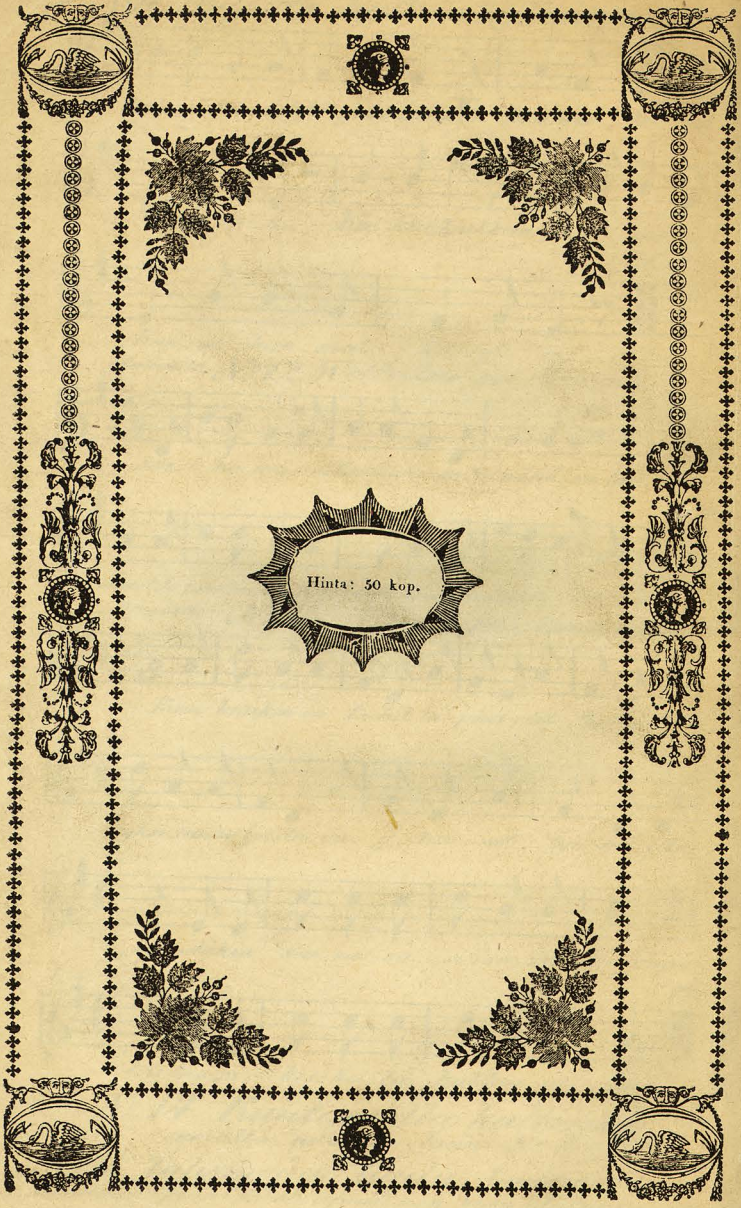

mandakin seu- ras- sa si- sa- rit- ten, Waan

lois- tua pi kes- kel- tä kukkai- sit- ten.

*N° 14. Kuutamolla kulkeissa.*samalla nuotilla kuin N° 8.*N° 15. Talorpojan laulu. Tuletuun tuki
weisataan kuin: Ei ole ajat, niin kuin oli ennen. 8c.*

Hinta: 50 kop.